

РЕШЕНИЕ

№ 6597

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 06.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2301** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № Я- 6530 от 28.02.2012 г. по описа на СДВР , подадена от Н. К. Г., с адрес [населено място], жк В. 2,[жилищен адрес] чрез адв. Г. против Заповед № з-13043 от 18.11.2011 г. на директора на Столична Дирекция на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността “младши автоконтрольор” I степен в 03 група Контролни полицейски пунктове на сектор Престъпления по пътищата при СДВР, категория Е-1 на основание чл. 245, ал.1 т.8 ЗМВР във връзка чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР във вр. Чл.230 ал.2 т.4 от ППЗМВР. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като издадена при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателя адв. Г. развива подробни съображения за недоказване на описаните в заповедта дисциплинарни нарушения, както и релевира твърдения за немотивираност на оспорената заповед за наложено дисциплинарно наказание. Иска се отмяната на обжалваната заповед, ведно със законните последици.

Ответната страна – Директора на СДВР чрез юрк. Г. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорената заповед.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Н. К. Г. е заемал длъжност по служебно правоотношение - "младши автоконтрольор" I степен в 03 група Контролни полицейски пунктове на сектор Престъпления по пътищата при СДВР, категория Е-1.

С предложение изх.№ Я41555/28,09,2011год на Началник сектор ПП-СДВР до директора на СДВР е предложено да се образува дисциплинарно производство срещу държавни служители в СДВР в това число и жалбоподателя.Посочено е,че на 27,09,2011 по разпореждане на зам-директора на СДВР със съвет на 03 група КПП бил извикан в салона на СПС-ГДОП и били запознати с проведена операция на СГП по досъдебно производство № пр.пр4-2570/2011г по описа на СГПи сл. Дело № 18-П/2011г по описа на СГП.Посочено било, че това съставлява тежко нарушение на служебната дисциплина по см. Чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР,несъвместимо с оставането на служба в МВР и в противоречие с правилата за етично поведение на държавните служители в МВР.Предложено било на осн. чл.234 ал.1 т.2 от ЗМВР държавния служител да бъде отстранен временно от длъжност,тъй като служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина.С писмо изх.№ 1707/28,09,2011год на Директора на Дирекция Вътрешна сигурност при МВР до Директора на СДВР е посочено,че на Н. К. Г. е повдигнато обвинение при проведената полицейска акция по чл.302 т.1 пр.предпосл.във вр. Чл.301ал.1 пр.1и 2 алт.2 във вр. Чл.20 ал.2 от НК.Със заповед № з-10667/29,09,2011год на Директора на СДВР било образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя Г. , определен състав на комисията,която да осъществи функцията по дисциплинарно разследващ орган,както и временно бил отстранен от длъжност държавния служител. Г. бил уведомен за заповедта на 30,09,2011год при условията на отказ,удостоверен от двама свидетели.

Дисциплинарно разследващият орган поканил с писмо рег.№ 20488/30,09,2011год държавния служител да даде писмени обяснения в срок до 04,10,2011год,но Г. отказал да се запознае с поканата.На посочената дата -04,10,2011год бил оформен протокол рег.№ 20816/04,10,2011год от страна дисциплинарно разследващия орган за отказ от страна на Г. да даде обяснения по повдигнатите му обвинения в нарушаване на служебната дисциплина.Справките ,изискани от СГП и НслС установяват по категоричен начин ,че срещу Н. Г. е повдигнато обвинение при проведената полицейска акция по чл.302 т.1 пр.предпосл.във вр. Чл.301ал.1 пр.1и 2 алт.2 във вр. Чл.20 ал.2 от НК,както и номера на досъдебното производство ,което по отношение на Г. е единствено, а от справка рег.№ 1907/27,10,2011год на Директора на Дирекция Вътрешна сигурност при МВР е посочено,че обвинението спрямо Г. е повдигнато затова,че на 27,08,2011год на територията на [населено място],КПП №51,в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл.169 ал.1 т.1 от ЗМВР е приел дар-пари от водач на МПС,за да не извърши действия по служба,произтичащи от задълженията му регламентирани в чл.58 –чл.4 ал.1 т.1,пр.2 ЗМВР.От справката с рег.№ Я-2388/07,11,2011год на дисциплинарно разследващият орган е преразказана описаната по горе фактическа обстановка,като допълнително са изнесени данни,че Г. е бил задържан за срок от 72 часа с постановление на наблюдаващия производството прокурор,а също така и че на дати 27,09,2011 и 28,09,2011год полицейската акция по задържането на общо 17 полицейски служителя е била отразена в медийни

публикации, като по този начин деянието на Г. станало обществено достояние, и по този начин държавния служител не е опазил доброто име на институцията и с поведението си е допринесъл за изграждането на негативен образ на МВР. Предложено е на държавния служител Г. да бъде наложено наказание уволнение за нарушение на чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР във вр. чл.230 ал.2 т.4 от ППЗМВР във вр.т.7,12 и 13 от раздел I и т.31 и 33 от раздел II от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Оспорващият се запознал срещу подпис на дата 09,11,2011год с констатациите на дисциплинарно разследващия орган, но в дадения му 24 часов срок не депозирал възражения срещу справката, което се удостоверява с протокол рег.№ Я-24226/11,11,2011год. Със становище рег.№ Я-2404/15,11,2011год комисията предложила на директора на СДВР да наложи на Г. дисциплинарно наказание уволнение. Директорът на СДВР е поканил държавния служител Н. Г. да даде писмени и устни обяснения с покана рег.№ Я-24349/14,11,2011год, каквито Г. е депозирал на 15,11,2011год/стр.9/. В същите е посочено, че няма никаква вина във връзка с повдигнатото му обвинение за получаване на дар, който не му се следва - което се установявало от делата в Градски и Апелативен съд - С., а още по малко за публикациите в медиите. На дата 18,11,2011год Директорът на СДВР издал Заповед № з-13043, с която наложил на Г. дисциплинарно наказание уволнение и прекратил служебното му правоотношение. Заповедта била получена от Г. на 21,11,2011год. Същият оспорил заповедта по административен ред с жалба вх.№ я-34332/28,11,2011год-стр.102, по която министърът на вътрешните работи се произнесъл на 27,01,2012год, като е утвърдил становището на директора на дирекция Човешки ресурси в МВР с рег.№ К-115501,02,2012год. С писмо изх.№ Я-7994/ 24,02,2012год Директора на СДВР е уведомил Г. за произнасянето на министъра, а жалбата срещу описания по горе административен акт е депозирана на 28,02,2012год.

Жалбата срещу гореописаната заповед е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на служебното правоотношение със служителя Н. К. Г. е издадена от компетентен административен орган - Директора на СДВР/чл.228 т.3 от ЗМВР/.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и е спазена процедурата по чл.229 от ЗМВР.

Спазено е и императивното изискване дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 225 от ЗМВР, като надлежно по искане на дисциплинарно разследващият орган срокът за провеждане на дисциплинарното производство е удължен с един месец по заповед на Директора на СДВР.

Съдът намира, че обжалваната заповед №з-13043 от 18.11.2011 г. на Директора на СДВР е издадена в нарушение материалния закон по следните съображения:

В обжалваната заповед е възпроизведена накратко следната фактическа обстановка, послужила на административния орган като основа за взимането на решение за дисциплинарно наказание уволнение- а именно ,че на 27,09,2011 по разпореждане на зам-директора на СДВР съсъвът на 03 група КПП в това число и Г. бил извикан в салона на СПС-ГДОП и били запознати с проведена операция на СГП по досъдебно производство № пр.пр4-2570/2011г по описа на СГПи сл. Дело № 18-П/2011г по описа на СГП.На Г. било повдигнато обвинение в престъпление по чл.302 т.1 пр.предпосл.във вр. Чл.301 ал.1 пр.1и 2 алт.2 във вр. Чл.20 ал.2 от НК затова,че на 27,08,2011год на територията на [населено място],КПП №51,в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл.169 ал.1 т.1 от ЗМВР е приел дар-пари от водач на МПС,за да не извърши действия по служба,произтичащи от задълженията му регламентирани в чл.58 –чл.4 ал.1 т.1,пр.2 ЗМВР.

Посочено било, че това съставлява тежко нарушение на служебната дисциплина по см. чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР, във вр.т.7,12 и 13 от раздел I и т.31 и 33 от раздел II от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

От представените протоколи от проведените с.з на СГС и САС по реда на чл.63 от НПК в производствата по вземане на мярка за неотклонение спрямо задържаните във въпросната полицейска операция/стр.117-14/ се установява,че по отношение на обв.Н. Г. не е взета мярка за неотклонение,като е оставено без уважение искането на прокуратурата за взимане на мярка за неотклонение задържане под стража.Посочено е,че освен фигурирането му в графика за дежурства на дата 27,08,2011год няма нито едно годно доказателство,което да потвърди негово виновно поведение-още повече не бил разпознат от пострадалия.От протокол за личен обиск от дата 27,09,2011год-стр.148-149 се установява,че при личния обиск на Н. Г. не са открити вещи и предмети от значение за воденото досъдебно производство. Всъщност повдигнатото на Г. обвинение /стр.150-152/ е затова,че на 27,08,2011год на територията на [населено място],КПП №51,в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл.169 ал.1 т.1 от ЗМВР е приел дар-пари от водач на МПС-Г. И. Д.,за да не извърши действия по служба,произтичащи от задълженията му регламентирани в чл.58 –чл.4 ал.1 т.1,пр.2 ЗМВР.От протокола за разпит на свидетеля Г. И. Д. /стр.155-156/ още на дата 17,09,2011 /т.е преди провеждането на специализираната операция на 27,09,2011год/ се установява,че същият няма конкретни спомени за датата 27,08,2011год и за обстоятелството да е спиран за проверка на КПП в посока излизане от [населено място] към магистрала Т..В с.з. на 06,11,2012год бе разпитан пред настоящият състав на съда свидетеля Г. И. Д..От показанията на същия,които съдът кредитира като обективни и логични,неоспорени от страните се установява,че същият не си спомня да е спиран за проверка на КПП на автомагистрала Т. през миналата година. Няма актове за нарушения.В следствието бил викан за това,че бил спрян за проверка,която според него била рутинна проверка-нямал спомен същата да е за нарушение или за нещо друго.Свидетелят няма спомен и дали жалбоподателя е бил сред проверявалите го лица.

Т.е абстрахирайки се от публикаците в медиите,представляващи част от административната преписка,но които не са и не биха могли да бъдат доказателства в административно-дисциплинарното производство,тъй като същите пресъздават изявления на други лица,някои от които участвали,други контролирали въпросната операция,но не пресъздават документите,съпътстващи задържането на полицейските

служители, по безспорен начин се установява единствено, че жалбоподателя Г. е бил младши автоконтрольор, задържан при специализирана операция, проведена на 27,09,2011 година в С. , повдигнати са му обвинения в престъпление по чл.302 т.1 пр.предпосл.във вр. чл.301 ал.1 пр.1 и 2 алт.2 във вр. Чл.20 ал.2 от НК затова, че на 27,08,2011 год на територията на [населено място], КПП №51, в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл.169 ал.1 т.1 от ЗМВР е приел дар-пари от водач на МПС-Г. И. Д., за да не извърши действия по служба, произтичащи от задълженията му регламентирани в чл.58 –чл.4 ал.1 т.1, пр.2 ЗМВР. Така описаното деяние, осъществено от Г. административно наказващия орган подвел под нормата на Чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР, във вр. т.7, 12 и 13 от раздел I и т.31 и 33 от раздел II от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР- а именно, че държавния служител пази доброто име на институцията която представлява; изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия и бездействия; не злоупотребява с правомощията си като разчита, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на власт; държавният служител не се възползва от правомощията си с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел; не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации. Така описаните нарушения на етичния кодекс на служителите в МВР биха могли да бъдат нарушени от страна на Г., ако в преписката съществуваше поне едно годно доказателствено средство, че на въпросната дата-27,08,2011 год последният е получил дар от водача на МПС-Г. И. Д., който не му се следва по служба. Не само в производството по взимане на мярка за неотклонение съдът не е взел такава спрямо Г., изтъквайки, че не е налице основната предпоставка за това – а именно обосновано предположение, че обвиняемият е извършил деянието, в което е обвинен, но изрично е посочил, че липсват годни доказателства, че Г. е съпричастен към извършеното деяние. Нещо повече на разположение на разследващите органи още към 17,09,2011 год е бил налице разпита на свидетеля Д., който не удостоверява участието на Г. в полицейската проверка на 27,08,2011 год, които показания свид. Д. потвърди и пред настоящия състав. При това положение и ангажираните от страните доказателства по безспорен начин се установява, че Г. не е извършил нищо несъвместимо със служебните му задължения на 27,08,2011 год, а факта на задържането му на 27,09,2011 год в рамките на специализирана полицейска операция не може да обоснове носенето на дисциплинарна отговорност, включително и за нарушаване на правилата на етичния кодекс на служителите в МВР, тъй като Г. не е извършил нищо неправомерно-или поне събраните в рамките на дисциплинарното производство доказателства не водят категорично на този извод.

Всъщност укоримото поведение на оспорвания се основава на факта, че е бил задържан по време на специализирана полицейска операция. Други факти, доказани чрез предвидените в АПК доказателствени средства липсват-както по преписката, така и по време на съдебното оспорване. Безспорно според съда задържането на държавен служител и то полицейски служител и то по време на работа, свързано с негово действие или бездействие по служба/но за деяние предхождащо с месец задържането му, което не е установено по предвидения в НПК ред/, предопределящи ангажирането на неговата наказателна отговорност. Именно за подобен вид

хипотеза е създаден чл.234 от ЗМВР,предвиждащ временно отстраняване на държавния служител,докато същия е с подобно процесуално качество,каквото и административно наказващият орган е направил.Това правно положение е в синхрон с изискването на чл.16 от НПК и на чл.6 ал.2 от ЕКПЧОС,които прокламират,че обвиняемият е невинен до доказване на противното с влязла в сила присъда. Многобройните медийни публикации ,представляващи част от административната преписка обуславят предположението на разследващите органи,че в случая става въпрос за корупционно поведение у Г.. Представените протоколи за личен обиск,протоколите от съдебните заседания по реда на чл.63 от ЗМВР от дати 30,09,2011год и 06,10,2011год,които са могли при поискване от дисциплинарно разследващия орган да станат част от дисциплинарната преписка,както и протокола за разпит на свидетеля Г. И. Д. в рамките на досъдебното производство,както и пред настоящия състав обаче водят на съвсем различен извод от този,който се внушава чрез медийните публикации.Всъщност напълно е възможно в рамките на наказателното производство прокуратурата да успее да докаже обвиненията си срещу жалбоподателя.Докато влезе в сила присъдата обаче,същият е невиновен до доказване на противното-и доколкото дисциплинарната му отговорност е ангажирана поради съпричастността му към задържаните лица ,за които се предполага,че чрез корупционно поведение са упражнявали държавната си служба,но това предположение не е подкрепено с никакви доказателства,освен медийното отразяване на полицейската операция,то и единственото законосъобразно процедиране на административния орган е било да отстрани временно от длъжност Г.,докато е висящо наказателното производство срещу него,тъй като очевидно или в това производство не е имало адекватни доказателства за негово конкретно поведение или действие, обуславящо дисциплинарната му отговорност или тези доказателства не са могли да бъдат използвани в дисциплинарното производство.

Поради изложеното съдът намира,че оспорената заповед не съдържа описание на конкретни действия или бездействия на Г., уронващи престижа на службата, тъй като само в тези случаи нарушението на етичните правила е основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” съгласно чл.226 ал.1 т.6 от МВР. Описани са подробно задържането на жалбоподателя, повдигнатото обвинение и взетата мярка за неотклонение, но не и действия или бездействия от страна на служителя, които следва да се квалифицират като тежко дисциплинарно нарушение, засягащо общовалидни обществени ценности, водещо до накърняване обществения авторитет на институцията. Както задържането, така и медийните публикации във връзка с него, които го правят обществено достояние, са факти, настъпили извън волята на служителя. Взетите по отношение на него мерки за процесуална принуда и повдигнатото обвинение не могат да заместят задължението на органа да изложи съображения за причините, поради които описаното в заповедта поведение е несъвместимо с морала. Изводът за нарушение на правила от кодекса за етично

поведение на държавните служители е основан на предположение, че жалбоподателят е извършител на престъплението, за което е обвинен, и това обуславя негативната оценка на органа в морален план. Упражнената спрямо служителя държавна принуда и медийния отзвук не заместват обаче мотивите на органа, обосноваващи поведение в нарушение на морално-етични правила, уронващо престижа на службата, каквито в случая не са изложени, т.е. в тази част на акта липсват фактически основания, очертаващи допуснатото дисциплинарно нарушение. Съгласно чл. 224, ал. 3 от ЗМВР полицейските служители носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. В случая обаче, при презумпция за невинност до доказване на противното, в едно административно дисциплинарно производство, при неприключило наказателно такова с влязла в сила присъда, е прието за безспорно установено, че на посочената дата жалбоподателят е извършил престъплението, за което е привлечен като обвиняем. Само това обстоятелство води органа до заключението, че е налице деяние на Г., което е несъвместимо с цитираните в заповедта етични правила за поведение на държавен служител в МВР, станало е обществено достояние и е уронило престижа на институцията. Този извод според съда е в нарушение на установения в страната правов ред, на основните принципи на правото, на ЕКЗПЧОС, чиито норми се ползват с примат над вътрешното право съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ. Липсват преки или косвени доказателства в административната преписка за съпричастност на жалбоподателя към инкриминираното деяние, ето защо и при това положение не може да се приеме за доказано от дисциплинарно-наказващия орган, че служителят не е спазил изискванията на Чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР, във вр.т.7,12 и 13 от раздел I и т.31 и 33 от раздел II от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР./така и решение от 18,07,2012год по адм. Дело № 9098/2011год на ВАС V отд../

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 13 –ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на Н. К. Г., с адрес [населено място], жк В. 2,[жилищен адрес] чрез адв. Г. Заповед № з-13043 от 18.11.2011 г. на директора на Столична Дирекция на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността “младши автоконтрольор” I степен в 03 група Контролни полицейски пунктове на сектор Престъпления по пътищата при СДВР, категория Е-1 на основание чл. 245, ал.1 т.8 ЗМВР във връзка чл.224 ал.2 т.1 и т.4 и чл.227 ал.1 т.7 и 10 от ЗМВР във вр. Чл.230 ал.2 т.4 от ППЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и

получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: